

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 maja 2020 r.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 3 lub art. 59 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 sierpnia 2020 r. – Kočner / Europol

(Sprawa T-528/20)

(2020/C 339/37)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Marián Kočner (Bratysława, Słowacja) (przedstawiciele: M. Mandzák i M. Para, adwokaci)

Strona pozwana: Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kwoty 100 000 EUR oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skargi jest wniosek na podstawie art. 268 TFUE o zasądzenie odszkodowania z tytułu odpowiedzialności pozaumownej za poniesioną przez skarżącego szkodę wskutek dwóch zdarzeń wywołujących szkodę. Zdaniem skarżącego pierwsze zdarzenie wywołujące szkodę polega na przetwarzaniu przez stronę pozwaną danych osobowych skarżącego bez zgody sądu lub niezależnego organu administracyjnego poprzez pozyskanie i wydobycie danych z telefonów komórkowych oraz wyciek danych z otoczenia strony pozwanej (zdarzenie powodujące szkodę nr 1). Drugie zdarzenie powodujące szkodę miałyby polegać na tym, że strona pozwana sporządziła oficjalny raport, w którym stwierdziła, że skarżący jest umieszczony na tzw. „Listach mafijnych” („Mafiánsky zoznamy”).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący bezprawnego zachowania strony pozwanej polegającego na wycieku danych osobowych skarżącego z dyspozycji strony pozwanej, za który odpowiada strona pozwana na podstawie art. 38 ust. 7 rozporządzenia nr 2016/794 (!). W przypadku wycieku danych z zabezpieczonych telefonów komórkowych naruszono prawa chronione na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, natomiast w związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę nr 1, wystąpiła szkoda niematerialna, którą skarżący szacuje na 50 000 EUR za zdarzenie wywołujące szkodę nr 1.

2. Zarzut drugi dotyczący zakwalifikowania skarżącego do tzw. „List mafijnych” („Mafiánsky zoznamy”), które nie są regulowane żadnymi przepisami, czy to na poziomie prawa UE, czy prawa krajowego, czy to Republiki Słowackiej, czy państwa członkowskiego UE, a taka klasyfikacja skarżącego jest wyraźnym naruszeniem w zakresie nielegalnego przetwarzania danych osobowych. Listy te rażąco naruszają prawa chronione w Karcie praw podstawowych UE w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a także orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. W związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę nr 2 wystąpiła szkoda niematerialna, którą skarżący szacuje na 50 000 EUR.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/794 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), zastępujące i uchylające decyzje Rady 2009/371/WSiSW, 2009/934/WSiSW, 2009/935/WSiSW, 2009/936/WSiSW i 2009/968/WSiSW.

Skarga wniesiona w dniu 21 sierpnia 2020 r. – LR / EBI

(Sprawa T-529/20)

(2020/C 339/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: LR (przedstawiciel: adwokat Á. Gómez de la Cruz Pérez)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (EBI)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 9 stycznia 2020 r. oddalającej wniosek skarżącego o dodatek na ponowne zagospodarowanie z tytułu przeniesienia się do ośrodka interesów życiowych po zakończeniu stosunku pracy ze stroną pozwaną oraz decyzji z dnia 15 maja 2020 r. o oddaleniu zażalenia wniesionego przez skarżącego w dniu 19 lutego 2020 r. na decyzję strony pozwanej z dnia 9 stycznia 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 15 maja 2020 r. oddalającej wniosek skarżącego z dnia 19 lutego 2020 r. o przyznanie mu prawa do dodatku na ponowne zagospodarowanie w razie uznania przez Sąd Unii Europejskiej lub Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej tego prawa na rzecz skarżących w sprawie T-387/19, DF i DG/EBI;
- zasądzenie od strony pozwanej dodatku na ponowne zagospodarowanie, wraz z odsetkami za zwłokę naliczanymi według stopy Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o dwa punktu do czasu wypłacenia dodatku w całości;
- obciążenie strony skarżącej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego naruszenia prawa.

- Skarżący twierdzi w tym względzie, że nowa wykładnia od 2017 r. wyjątku przewidzianego w art. 13 ust. 1 przepisów administracyjnych EBI prowadzi do oczywistego naruszenia prawa i jest sprzeczna z własnymi działaniami tej instytucji.